

Ha azt mondom, hogy család, mindenkinek más jut eszébe. Nekem az utazás jut eszembe, hogy karácsonykor az volt a legfontosabb kérdés, hogy van-e 24-én busz, hogy húsvétkor, míg mindenkit locsoltak, én stoppoltam vagy Udvarhelyről Szentgyörgyre, vagy vissza. A család nekem nem egy megérkezés-érzés, hanem a két gyerekszoba, egy „Ki lesz az, akit útbaejtek hazafelé menet?” kérdés.

A család lehet egy apuka, egy anyuka, két apuka, két anyuka, egy apuka és egy anyuka, egy apuka és egy nagynéni, egy anyuka és egy kutya, két testvér, vagy egy barát, **a család az, akiket a legjobban szeretsz ezen a világon**. És kész.

Apukámról az első emlékem egy fotó,

hogy Bulgáriában vettek nekem egy műanyag kismotrot és felült rá viccből. Apukám egy magas ember, akkoriban pocakkal, egy fehér izoming van rajta valami színes mintával az elején és egy sötétszínű rövidnadrág. Jobban emlékszem erre a fotóra, mint a műanyag kismotorra.

Apukámról a legutóbbi emlékem az, hogy találkozunk az utcán, megbeszéljük, hogy ki mit csinál, elköszönünk, visszadugom a fülhallgatómat és mielőtt elindítanám a zenét, visszaszól, hogy „hé!”, én kérdően visszafordulok, amire ő „van pénzed?”, én azt válaszolom, hogy

„rengeteg”, látom, hogy nem hisz nekem, és elindul mindenki a maga útján.

Apukám az aggodalom. Amikor egyszer elmentem kirándulni valami fiúval a hegyekbe, ahol nem volt térerő, **képes volt megkeresni** az összes Bukarestben élő ismerősöm, mert onnan hívtam fel legutoljára, rájuk írni, hogy tudják-e, hol vagyok, képes volt megkeresni az egyetem intézetvezetőjét és írni neki is, ráírt minden barátomra, akinek a nevét kimondtam az utóbbi hónapban, hogy tudják-e hol vagyok. „Ha majd egyszer gyereked lesz, akkor megérted.”

Úgy képzelem, hogy apukám,

mint akinek semmi egyéb dolga ezen a világon, **ül egy zöld mezőn, egy óriáshegynek a tetején**, kertészkedik, öntöz, gyomlál, újságot olvas, keresztretjvényt oldogat, és ha belebámul a semmibe, onnan fentről egyből kiszűr magának.

Valami szuperextra újtechnológiás képességével **rámközelít, megnézi, hogy van-e a lábamon papucs**, hogy fel vagyok-e rendesen öltözve, belenéz a pénztárcámba és a gyomromba, hogy van-e bennük minden, ami oda jár, kicsit kiközelít, és megnézi, hogy kikkel vagyok, ismeri-e őket, hogy beszélnek velem, újra rámközelít és megnézi, hogy „hogy vagyok másképp”, boldog vagyok-e vagy haragos. Aztán valószínűleg megnyugszik, visszaül a világ tetejére és olvasgat tovább.

Apukám a távolsággal nevelt fel.

Amikor elköltözött, megtapasztaltam az addigi és azóta is legmélyebb hiányérzetet, amit valaha éreztem.

A teljesség hiányát, hogy **úgyse úgy lesz, ahogy én elképzeltem**, hogy a biztonságérzet nem adott, hogy nincsenek kézenfekvő értékek és hiányok a világon, hogy azokat mi csináljuk. Hogy például, ha független akarok lenni, annak ára van. Hogyha nem gondolom meg, mit szeretnék, és csak úgy követem a világ döntéseit a fiatalok és a nők életéről, nem leszek sem szabad, sem boldog.

Ő volt a másik meggyőződés, aki az elképzeléseivel és addigi életdöntéseivel feltette azokat a kérdéseket, amik nekem eszembe se jutottak volna:

- Biztos el akarsz költözni? Nem ismersz ott senkit.
- Biztos szakítani akarsz? Elég nehéz egyedül.
- Biztos nem akarsz szakítani? Elég nehéz, ha valakivel nem vagy teljesen boldog.
- Biztos megint el akarsz költözni? Mi van, ha nem lesznek új barátaid?
- Biztos nem akarsz egy stabil és jól fizető munkahelyet? Sokra vihetnéd.
- Biztos az ismeretlent, az instabilt, a kiszámíthatatlant választod a bejáratott, a stabil, a kiszámíthatóval szemben?

– Biztos nem?

Elég nehéz életreszóló döntéseket hozni, mert látod, Kató, **az élet, ha mész is vele, kiakaszt, belédrúg, összetapossa az arcod**, megfoszt mindentől, amiben hittél, elveszi azt, amiért azt hitted, érdemes élni, és lesz egy reggel, amikor először azon fogsz gondolkodni, hogy mi értelme van ennek az egésznek.

Apukám az, aki jópár év depresszió után, amikor az élet kihúzta a szőnyeget, a lakást, az autót, a feleséget, a gyereket a lába alól, azt mondta, tudatosan vagy nem, hogy „jó, akkor most megállunk egy percre, és kitaláljuk, mi legyen”.

Apukám abban az egy percben olyan kemény és hideg volt,

hogy azok, akik szerettük, azt hittük most már soha nem lesz olyan, amilyenek mi ismerjük. És azóta, mint egy tündérmesét, elmesélem mindenkinek, hogy **a kemény és hideg perc után** találkozott azzal a nővel, akivel ezelőtt harminc évvel, és az a nő most boldoggá teszi, vigyáz

rá, és visszaigazolja neki, hogy ha vannak is olyan reggelek, amikor azon fogsz gondolkodni, hogy mi értelme van ennek az egésznek,
mindig lesz valaki, akiért erősnek kell maradni

.

Apukám nekem a legerősebb férfi a világon, **aki az apaságot az életével bizonyította**. Akinek a döntései, amikor azt érzem, hogy nem bírom tovább, ott lebegnek a szemem előtt, és tudom, hogy meghozta a legnehezebbeket, amiket egy ember meghozhat az életben, és én így képes vagyok könnyedebben váltani. Akinek a kitartása bizonyíték, hogy bármi, és tényleg bármi lehetséges, hogy az alkoholizmus és a magány legmélyebb pontjáról fel lehet állni.

Apukám az emlékeztető, hogy **vigyázni egymásra valószínűleg a legszebb feladat az életben**, és ha komolyan vesszük ezt a feladatunkat, akkor a másik ropogós kacagása lesz az értelme ennek az egésznek.

Apa születik tematikus hét az uh.ro-n

1. [Apának lenni ilyen is, olyan is: könyv és filmajánló](#)
2. [Nekem van a legek legje - egy nagyon fiatal kismama vallomása a jövőbelijéről](#)

Előkészületben:

1. Szeretőből anya: párkapcsolati buktatók a férfi szemével
2. Az én apám a legerősebb: édesapák az apává válás folyamatáról
3. Az apák (megváltozott?) szerepe a családban és a gyerekek életében, személyiségfejlődésében

Vasárnap: Apák Napja - ünnepség és játékok a Bethlen negyedi parkban a CSÖSZ szervezésében. [Részletes program ITT.](#)